

כי אכזרי הוא הים

את קולותינו. גוף הסירה שקע במים לגמי רי. רק החרטום והירכתיים ביצבו מעל פני המים. עלינו על החרטום, ישכנו עליו וחכרנו נו שמנורה תשוב לקחת אותנו.

בסירה — כעבור שעתיים: סוף סוף ראינו את ספינת-הגורר חוזרת. ראינו אותה: עזה הלך ושוב, במרחק של 200 מטר מאיתנו. רצינו לאותת לה, אבל הגפי רורים שלנו היו רטובים. במהרה נבלעי האורות האדומים והירוקים של מנורה באפילה. נותרו רק הכוכבים המצנצים ו אורותיה הרחוקים של החוף. לפי הישבושנו נמצאנו במרחק מה מחוף זכרון-יעקב. ראינו את המגדלור של חיפה נדלק וכבה, נדלק וכבה, מדי 5 שניות.

הקור היה גרוץ מכל. הוא חדר והגיע אל כל אברינו. כדי להתחמם במקצת ירדנו מן החרטום לתוך המים אשר בסירה ונאחדנו בכל כוחנו במעקה-הברזל שלה.

הגלים נראו עצומים באפילה. פסגותיהם בגובה של שני מטרים ומעלה. חכינו עד אשר עברו הגלים מעלינו. אטמנו את פירי תינו כדי לא לשחות את המים המלוחים.

„התאהבתי בים ברגע בו ראיתי אותו...“ זה קרה לפני שנים רבות, כאשר עוב יצי חק אריאל, בן ה-11 את עיר-מולדתו, ציריך ועלה על אניה, שהפליגה לארץ-ישראל. „אתה עשה ידעתי שאני עתיד להיות ימאי.“ בשבוע שעבר כמעט ונסתיימה אהבה-הים עם כסותן: אריאל וחברו, משה נדיר בילו 78 שעות על גופה השקוע למחצה של סירת-דיג (20 מ' X 6 מ'), שנגררה מחפה לים פו, נסתפה עליי הרוח המזרחית אל הים הפתוח, לאחר שנוחק ככלי-הגיררה בי אפילה.

עתה ישב אריאל בירתו התל-אביבית הנוחה, מוקף ידידים, קרובים ועתונאים, שרשמו כל מלה אשר יצאה מפיו. אריאל הת חס אל כל הפרשה כאל הלצה. אולם בהדרגה נצטירה מבעד לצחקו דמות של שני צעירים שנטלטלו בדד בים הפתוח והיכו להצלה — או למות.

משה ואריאל היו ידידים חתיקים. הם התידדו עוד בימים בהם היו שניהם חברים במועדון הימי זבולון. הם הפליגו לא פעם בסירת-מפרש מתל-אביב לחיפה — ואף רחוק יותר. אחר נפרדו השניים למשך שנים רבות: אריאל הצטרף לאצ"ל, נעצר בשנת 1942 על ידי הבריטים והוגלה לקניה, מן קיט שם בילה את זמנו במשחק-טניס ובציפייה לשחרור. „בקניה למדתי לחכות“, נזכר אריאל בחיך קל, „ובשבוע שעבר הו לי לימודים אלה לתועלת“.

בנייתים הצטרף משה לפלמ"ח, נדד מי קיבוץ לקיבוץ, אחר חזר לביתו הקטן בשכונת-מחלול התל-אביבית, החל לומד מכר נאות בבית-הספר מקס פיין. הוא לא סיים את לימודיו: המלחמה פרצה. משה התגייס לגדוד הפורצים כנהג. אולם הקריירה הצבאית שלו היתה קצרה לא פחות מן הקריירה הטכנאית: בקרב עז שפרץ בי קרבת קריית-ענבים. ניסה משה להציל את המקלע של מחלקתו, ספג כדור ברגלו. הוא צולע קלות עד היום.

רק לאחר שביתת-הנשק שבו השניים להיפגש בנמל, או בלבים: אריאל שוחרר מחיל-הים, החליט להפוך לדיג. משה אף הוא עסק בדיג, השתוקק לעבוד בצי הימסחרי כימאי.

ביום ב' שעבר שבו השניים ונפגשו בי זמל חיפה. משה לא הצליח לעלות על אניה, ואריאל הציע לו עבודה: „אני זקוק לאדם שישב בסירה, אשר תיגדר ליפו.“ אחר הסביר: „גוף-הסירה סוק, והמים חודרים לתוכו. יש לנו משאבת-יד, ואני זקוק לאדם שיעזור לי.“ משה הסכים.

השירות המטאורולוגי, נמל-חיפה: במשך 4, או 5 שעות אחרי השעה 14.00 תושב רוח מזרחית, אשר תהפוך בי הדרגה לרוח דרומית קלה ותשתנה לכסוף לרוח-סערה דרומית מערבית. „זה התאם לנו“, נזכר אריאל, „מיהרנו לצאת לדרך.“

בסירה: תחזית מזג-האוויר היתה נדי דיויקת: הים גלי למדי. השמש וזהרה, הוחל לפה מאוחר יותר עליי הירח שתנשא במרומי-השמיים. משאבת-היד פועלת בלי הרף: הסדקים בסירה גדולים והמים זורמים לתוכה במהירות. השאיבה מעסיקה ארבעה תנו. מלפנינו מת שא חרטומה המכוער של ספינת-הגורר, מנורה. משמאלנו מתמשך הגוף החגוני של חפיישראל. משעמם —

בסירה — כעבור 5 שעות: הים משאבה מוסיפה לפעול. דומה כי הרוח היתה מזרחית לא תפסק לעולם. היא הולכת וגוברת. אכלנו ארוחת-ערב: לחם וירקות. לא לקחנו איתנו מזון רב: בבוקר ניכנס לים-יפו ונאכל ארוחה טובה. החשכה מתעבה. קרוב לוודאי שבמנורה יש הגאי טיורן. אין הוא שומר על הקורס, אלא זע בוויגואגים. אם הוא לא יפסיק לעשות זאת, ינתק הכבל...
זעזוע חזק: הכבל ניתק. מנורה המשיכה בדרכה. נשארנו כרד. אריאל הוליק גפרור: אות מוסכס מראש שאנו רוצים לשוחח עם אנשי ספינת-הגורר. אין תשובה. מנורה נעה קדימה. טרטור המשאבה נפסק: היא נשברה. שכשוק המים בתוך הסירה הלך וגבר. מהלומות-הגלים הגדילו את הסדקים בדפנותיה. צעקנו. לא שמענו

דמי חנוכה למר קובליו

סוחר הברזל היפואי מאיר קובליו (מימין) היה הנוסע הראשון בישר „אגד“ תל-אביב-חיפה שזיהה את עצמו בשבוע שעבר, כאחד מנוסעי ישיר „אגד“ שהרפיעו במזהית. הוא זכה בפרס של עשרים וחמש לירות, כאילו היה אלה דמי חנוכה עבור נסיעה ב„אגד“. קובליו, הנוסע לחיפה מדי שבוע לענייני עסק, נסע גם ביום ראשון שעבר כמנהגו הרקוב, בישר של „אגד“. גם בנסיעותיו לערי הארץ האחרות משתמש קובליו ב„אגד“. מנמק הוא: „יכול אני תמיד להשיג מקום באוטובוס של „אגד“, בלי להיות קשור לשעת יציאה קבועה מראש.“ יתר-על-כן, מצייין קובליו, האוטובוס מוביל אותו למטרת חפצו בנוחיות ובמהירות.

יום שלישי, 14.12.54, בתל-אביב

יום המישי, 16.12.54, בחיפה

האלפים הנוסעים מדי יום ביומו בקו הישיר של „אגד“ מתל-אביב לחיפה ומחיפה לתל-אביב יודעים את אשר הם עושים. קו ישיר זה של „אגד“ הוא הקצר והמהיר ביותר לנוחיות כל היפואי הרוצה להגיע לתל-אביב, וכמו כן לכל תל-אביבי הרוצה להגיע לחיפה (ולכל הנוסעים האחרים הרוצים לנסוע מן העיר האחת לשניה). כל נוסע נכון משתמש בשייר זה של „אגד“, לכן קל יהיה לך נוסע „אגד“ דוחות את עצמך בתמונות שלמעשה. לראשון מנוסעי „אגד“ שיבוא למערכת „העולם הזה“, תל-אביב, רחוב גליקסון 8, ויוחה את עצמו באחת התמונות, יוענק פרס 25 ל"י כמוזמן. עובדי אגד והעולם הזה אינם יכולים להשתתף במזהית.

יצחק אריאל

מדי פעם בפעם היתה הסירה מרחפת באוויר ומתנפצת אל גל חדש. דבר אחד היה ברור לנו. לא יכולנו לטבוע: גוף-הסירה היה עשוי עץ. היה עלינו רק להאזן בו בכל כוחותינו — ולזכות לאור-יביר קר.

15.12.54, שעה 0500, מטה אירגון החיפושים וההצלה של חיל-האוויר: הקצין מוצק-הגוף, הממונה על המטה עיין במברק שנתקבל זה עתה: מתי לקת-הדיג שלי משר-החקלאות מודיעה כי סירה שנגררה מחיפה ליפו אבדה בדרך, אך אין כל מקום לדאגה: סירות הדיג יצאו לחפש אותה.

הקצין לא היה מרוצה: בדרך כלל היו פעולות-ההצלה מבוססות על סיורים אוויריים, שהיקנו לפעולות מהירות גדולה יר תר וטוחנות רחב יותר. אולם הוא החליט לחכות לעשות מספר.

מטה חיל-האוויר, השעה 0930: עדיין אין כל ידיעות. הקצין שלח מברק לי

* חיל-האוויר הישראלי משתייך על היראירגון הבינלאומי לחיפושים והצלה. מטה האירגון נמצא בטרופול, בבטיס הטייט 59 של חיל-האוויר האמריקאי.